

Книга пророка Йоеля і Лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня - Номер три

Виноградник червоного вина

Jeff Pippenger

2025-12-03

Ми завершили попередню статтю запитанням: "За наявності цих понять можна запитати, як сталося, що під час 9/11 книга Йоїла стала тим посланням, на яке вказав Петро в День П'ятидесятниці?"

Петро вказував, що пророцтво Йоїла виконувалося в день П'ятидесятниці, який є моментом часу, що позначає кінець п'ятидесятницького періоду. У п'ятидесятницькому періоді на початку був прояв Святого Духа, а наприкінці — ще більший прояв Святого Духа. Розуміючи вірою, що і Біблія, і Дух Пророцтва відносять Йоїла до часу пізнього дощу, ми можемо знати, що книга Йоїла стала теперішньою істиною на 9/11; і що кожен елемент цієї книги буде безпосередньо говорити про пророчу історію, яка починається з 9/11 і простягається до семи останніх кар включно, які Йоїл визначає як «день Господній».

Як це прообразно показано 1888 роком, 11 вересня проголошення лаодикійської звістки стало сучасною випробувальною істиною. Ісаїя прообразно зображує ту саму звістку в п'ятдесят восьмому розділі голосом сурми, що показує Божому народові їхні переступи. «День», коли Ісаїя починає підносити свій голос, мов сурму, — це той самий день, коли він співає пісню про виноградник.

Того дня заспівайте їй: Виноградник червоного вина. Я, Господь, його пильную; я щомиті напуватиму його: щоб ніхто не завдав йому шкоди, я берегтиму його вдень і вночі. Гніву в Мені нема: хто виставить проти Мене в бою тернину й колючки? Я пройду крізь них, я їх разом спалю. Або нехай ухопиться за Мою силу, щоб укласти зі Мною мир; і він укладе зі Мною мир. Він укорінить тих, що походять від Якова: Ізраїль зацвіте й розпустить бруньки, і наповнить обличчя землі плодом. Ісаїя 27:2-6.

Сучасний духовний Ізраїль «розквітне й набрунькується та наповнить лице світу плодом» у період пізнього дощу, бо ранній дощ спричиняє брунькування й цвітіння рослини, а пізній дощ приносить плід. Коли 11 вересня обвалилися будівлі Нью-Йорка, зійшов могутній ангел з вісімнадцятого розділу Об'явлення, і пізній дощ почав накрапати. Тоді Божі сторожі мали затрубити в сурму для Лаодикійської церкви. Послання Ісаї, що викриває гріхи Божого народу, є також піснею про виноградник червоного вина. Перший розділ книги Йоїла є саме тим посланням.

Слово Господнє, що було до Йоїла, сина Петуїла.

Послухайте це, старці, і прислухайтеся, усі мешканці краю. Чи було таке за ваших днів, або навіть за днів ваших батьків? Розповідайте про це своїм дітям, і нехай ваші діти

розкажуть своїм дітям, а їхні діти — іншому поколінню.

Те, що залишила гусінь, те з'їла сарана; а те, що залишила сарана, те з'їв п'ядун; а те, що залишив п'ядун, те з'їла гусениця.

Прокиньтесь, п'яниці, і плачте; і голосіть, усі, хто п'є вино, через молоде вино; бо його забрано від ваших вуст.

Бо народ піднявся на мою землю, сильний і без числа, зуби його — зуби лева, і має він щелепні зуби великого лева. Він спустошив мою виноградну лозу й обдер кору з моєї смоківниці; оголив її дочиста й відкинув, гілки її побіліли. Ридайте, мов діва, підперезана веретою, за чоловіком своєї юності. Хлібна жертва та ливна жертва припинилися в домі Господньому; священники, служителі Господні, плачуть. Поле спустошене, земля тужить; бо збіжжя знищене: молоде вино висохло, олія змарніла.

Соромтеся, о хлібороби; вийте, о виноградарі, за пшеницю та за ячмінь, бо загинуло жниво на полі. Виноградна лоза висохла, і смоківниця знемагає; гранатове дерево, і пальма також, і яблуня — навіть усі дерева поля — зів'яли, бо радість зів'яла серед синів людських.

Припояжтеся й ридайте, священники; голосіть, служителі жертовника; прийдіть, ляжте всю ніч у веретищі, служителі мого Бога; бо хлібна жертва й возливна жертва утримані від дому вашого Бога. Освятіть піст, скличте урочисте зібрання, зберіть старців і всіх мешканців краю до дому Господа, вашого Бога, і волайте до Господа: Горе тому дню! Бо близький день Господній, і як погибель від Всемогутнього він прийде. Хіба не віднято перед нашими очима поживу, — так, радість і веселість — із дому нашого Бога? Насіння згнило під грудками землі, засіки спустошені, клуні порозвалювані, бо збіжжя всохло. Як стогнуть звірі! Стада худоби розгублені, бо не мають пасовиська; так, отари овець спустошені.

О Господи, до Тебе взиватиму: бо вогонь пожег пасовища пустелі, і полум'я попало всі дерева поля. Звірі польові також взивають до Тебе: бо висхли водні потоки, і вогонь пожег пасовища пустелі. Йоїл 1:1-20.

Перший розділ книги Йоїла стосується знищення Божого виноградника. Ісаїя визначає "той день" як день, коли починається пізній дощ, бо того дня рослини починають квітнути та пускати бруньки. Той факт, що Ісаїя повідомляє, що Божий народ "пустить коріння", "квітнучим та пускаючи бруньки" і наповнить землю "плодом", ілюструє поступову історію з трьох етапів. Рослина пускає "коріння" в ґрунт. Отже, "пустити коріння" означає стояти на землі, тобто на рівні землі, на фундаменті. Ті, хто "виходять із Якова", "пускають коріння", і тоді їх називають "Ізраїлем". Ті, хто виходять із лаодикійського досвіду, тоді називаються філадельфійцями, хоча, щоб зберегти цей досвід, потрібна перемога в процесі випробування, який завершується недільним законом.

Пророчий зв'язок між Яковом (тим, хто витісняє) та Ізраїлем (переможцем) вказує, що під час 9/11 ті, хто «пускає коріння», повертаючись до підвалин, саме там і тоді вступають у завітні стосунки. У пророчому вимірі зміна імені є символом завіту, що видно на прикладах:

Аврам — Авраам, Сарай — Сара, Яків — Ізраїль та інших. У вірші ті, хто повернувся до давніх засадничих істин під час 9/11, увійшли у завітні стосунки, коли дощ почав приносити цвіт і бруньки. Під час недільного закону весь світ наповниться «плодом», бо тоді дощ буде вилитий без міри.

Ісая має погоджуватися з Ісаєю, і, звісно, з усіма іншими пророками, але Ісая має піднести свій голос, немов сурму, і показати Лаодикійським Адвентистам сьомого дня їхні гріхи в контексті пісні про виноградник. Ту пісню Ісус заспівав у притчі про виноградник. Через образ виноградника Він заплакав, коли востаннє перед хрестом поглянув на Єрусалим, знаючи, що стародавній Ізраїль дійшов кінця свого випробувального періоду й був обминутий як Божий народ завіту. Водночас Христос укладав завіт із народом, який принесе належні плоди з Божого виноградника. Чи то оповідь про виноградник Ісуса Навина на початку, чи Ісуса наприкінці, ті, хто стали народом нового завіту, були прообразом ста сорока чотирьох тисяч.

Христос говорив про пророцтво Ісаї про виноградник, як це робить сестра Вайт.

Притча про виноградник стосується не лише юдейського народу. Вона має урок і для нас. Церква цього покоління була наділена Богом великими привілеями та благословеннями, і Він очікує відповідної віддачі. Christ Object Lessons, 296.

Повчально прочитати уривок, який веде до останнього вислову Духа пророцтва.

Розділ 23 — Господній виноградник

Єврейська нація

Після притчі про двох синів прозвучала притча про виноградник. У першій Христос поставив перед юдейськими вчителями важливість послуху. У другій Він вказав на рясні благословення, даровані Ізраїлеві, і в них показав Боже право на послух Ізраїля. Він поставив перед ними славу Божого задуму, який через послух вони могли б здійснити. Здіймаючи завісу над майбутнім, Він показав, як через невиконання Його задуму весь народ позбавлявся Його благословення і накликав на себе погибель.

«Був один господар», — сказав Христос, — «який насадив виноградник, обніс його огорожею, викопав у ньому точило, збудував вежу, здав його в оренду виноградарям і вирушив у далеку країну».

Опис цього виноградника подано пророком Ісаєю: "Тепер заспіваю своєму улюбленому пісню мого улюбленого про Його виноградник. Мій улюблений має виноградник на вельми родючому пагорбі; і Він обгородив його, і очистив його від каміння, і насадив його добірною лозою, і башту збудував посеред нього, і також точило видовбав у ньому; і сподівався, що він принесе виноград." Ісая 5:1, 2.

Виногардар обирає ділянку землі серед дикої місцевості; він огороджує її, розчищає й обробляє, і засаджує її добірними виноградними лозами, очікуючи щедрого врожаю. Він сподівається, що ця ділянка, завдяки своїй перевазі над необробленою пусткою, принесе

Йому честь, показавши результати його піклування і труду в її обробітку. Так само Бог вибрав собі народ зі світу, щоб їх навчав і виховував Христос. Пророк каже: «Виноградник Господа Саваота — дім Ізраїля, а люди Юди — Його любе насадження». Ісаїя 5:7. Цьому народові Бог дарував великі привілеї, щедро благословляючи їх зі Своєї рясної благості. Він очікував, що вони вшанують Його, приносячи плід. Вони мали виявляти засади Його Царства. Посеред занепалялого, злого світу вони мали відобразити Божий характер.

Як Господній виноградник, вони мали приносити плід, цілком інший від плоду язичницьких народів. Ці ідолопоклонницькі народи віддалися творити беззаконня. Насильство й злочин, жадібність, гноблення та найрозбещеніші практики панували без жодних обмежень. Беззаконня, занепад і страждання були плодами зіпсутого дерева. Різко відмінним мав бути плід, що його приносила лоза, насаджена Богом.

Було привілеєм єврейського народу представляти Божий характер, як він був відкритий Мойсеєві. У відповідь на молитву Мойсея, 'Покажи мені славу Твою', Господь пообіцяв: 'Усю Мою благість проведу перед тобою.' Вихід 33:18, 19. 'І пройшов Господь перед ним і проголосив: Господь, Господь Бог, милосердний і ласкавий, довготерпеливий і багатий на благість і правду, що зберігає милість для тисяч, прощає беззаконня, переступ і гріх.' Вихід 34:6, 7. Це був плід, якого Бог бажав від Свого народу. Чистотою своїх характерів, святістю свого життя, своїм милосердям, добротою та співчуттям вони мали показати, що 'закон Господній досконалий, наvertsає душу.' Псалом 19:7.

Через юдейський народ Бог мав намір дарувати щедрі благословення всім народам. Через Ізраїль мав бути приготований шлях для поширення Його світла по всьому світу. Народи світу, дотримуючись порочних звичаїв, втратили пізнання Бога. Та у Своему милосерді Бог не стер їх з лиця землі. Він постановив дати їм можливість пізнати Його через Свою церкву. Він замислив, щоб принципи, відкриті через Його народ, стали засобом відновлення в людині морального образу Бога.

Саме для здійснення цієї мети Бог покликав Авраама з його ідолопоклонницького роду та звелів йому оселитися в землі Ханаану. "Я зроблю з тебе великий народ, — сказав Він, — і благословлю тебе, і звеличу твоє ім'я; і ти станеш благословенням". Буття 12:2.

Нащадки Авраама — Яків і його потомство — були приведені до Єгипту, щоб посеред того великого й безбожного народу вони відкрили засади Божого Царства. Непорочність Йосипа та його дивовижне служіння у збереженні життя всього єгипетського народу були відображенням життя Христа. Мойсей та багато інших були Божими свідками.

Вивівши Ізраїля з Єгипту, Господь знову явив Свою силу та Своє милосердя. Його дивовижні діла в їхньому визволенні з рабства і Його поводження з ними під час їхніх мандрів пустелею були не лише для їхньої користі. Це мало бути наочним уроком для навколишніх народів. Господь об'явив Себе Богом понад усяку людську владу й велич. Знаки й чудеса, які Він звершив заради Свого народу, показали Його владу над природою і над найвеличнішими серед тих, хто поклонявся природі. Бог пройшов через горду землю Єгипту так, як Він пройде через землю в останні дні. Вогнем і бурею,

землетрусом і смертю великий Я Є викупив Свій народ. Він вивів їх із землі рабства. Він провів їх через «велику й страшну пустелю, де були вогненні змії, і скорпіони, і посуха» (Повторення Закону 8:15). Він вивів їм воду з «крем'яної скелі», і нагодував їх «хлібом небесним» (Псалом 78:24). «Бо, — сказав Мойсей, — частка Господня — Його народ; Яків — жереб Його спадщини. Він знайшов його в пустинній землі, і в безлюдній, де виють вітри, пустелі; водив його, навчав його, беріг його, як зіницю Свого ока. Як орлиця ворушить своє гніздо, ширяє над своїми пташенятами, розпростовує крила, бере їх, несе їх на своїх крилах, — так Господь один провадив його, і не було з ним чужого бога» (Повторення Закону 32:9-12). Так Він привів їх до Себе, щоб вони жили, немов під тінню Всевишнього.

Христос був провідником дітей Ізраїлевих у їхніх мандрівках пустелею. Огорнений стовпом хмари вдень і стовпом вогню вночі, Він вів і провадив їх. Він оберігав їх від небезпек пустелі, Він увів їх у землю обітовану, і на очах усіх народів, що не визнавали Бога, утвердив Ізраїль як Свою вибрану власність, виноградник Господній.

Цьому народові були доручені Божі одкровення. Вони були обгороджені приписами Його закону, вічними принципами істини, справедливості та чистоти. Послух цим принципам мав бути їхнім захистом, бо він уберег би їх від саморуйнування через гріховні практики. І, мов вежу у винограднику, Бог поставив посеред землі Свій святий храм.

Христос був їхнім наставником. Як Він був із ними в пустелі, так і надалі мав бути їхнім учителем і провідником. У скинії та храмі Його слава перебувала у святій шехіні над умилостивленням. Заради них Він постійно виявляв багатство Своєї любові та терпіння.

Бог бажав зробити Свій народ, Ізраїль, хвалою і славою. Усі духовні привілеї були їм даровані. Бог не відмовив їм у нічому, що було сприятливим для формування характеру, який зробив би їх Його представниками.

Їхній послух закону Божому зробив би їх дивом процвітання перед народами світу. Той, хто міг би дати їм мудрість і вміння у всякій майстерній праці, продовжував би бути їхнім Учителем і, через послух Його законам, облагороднював би та підносив їх. За умови послуху вони були б убережені від хвороб, що вражали інші народи, і були б благословенні силою розуму. Слава Божа, Його велич і сила мали виявлятися в усьому їхньому процвітанні. Вони мали бути царством священиків і князів. Бог надав їм усі можливості, щоб стати найбільшим народом на землі.

У якнайвиразніший спосіб Христос через Мойсея поставив перед ними Божий задум і ясно виклав умови їхнього процвітання. «Ти — народ святий для Господа, Бога твого, — сказав Він; Господь, Бог твій, вибрав тебе, щоб ти був Йому особливим народом, понад усі народи, що на поверхні землі... Знай же, що Господь, Бог твій, — Він є Бог, Бог вірний, який зберігає завіт і милість з тими, хто любить Його та виконує Його заповіді, до тисячного покоління... Отже, пильнуй заповіді, і постанови, і присуди, які я наказую тобі сьогодні, щоб їх виконувати. І станеться: якщо ви будете слухатися цих присудів, і пильнувати та виконувати їх, то Господь, Бог твій, додержить тобі завіту та милості,

якими Він клявся твоїм батькам; і любитиме тебе, і благословить тебе, і розмножить тебе. Він також поблагословить плід утроби твоєї й плід твоєї землі — твоє зерно, твоє вино та твою олію, приплід твоєї великої худоби та отари твоїх овець — у краї, що його Він клявся дати твоїм батькам — тобі. Благословенним будеш понад усі народи... І Господь відверне від тебе всі недуги й не наведе на тебе жодної з лихих єгипетських хвороб, які ти знаєш». Повторення Закону 7:6, 9, 11-15.

Якби вони дотримувалися Його заповідей, Бог обіцяв дати їм найкраще з пшениці й принести їм мед із скелі. Довгим життям Він наситив би їх і показав їм Своє спасіння.

Через непослух Богові Адам і Єва втратили Едем, і через гріх була проклята вся земля. Але якби Божий народ дотримувався Його настанов, їхня земля відновила б свою родючість і красу. Сам Бог дав їм настанови щодо обробітку землі, і вони мали співпрацювати з Ним у її відновленні. Так уся земля, під Божим керівництвом, стала б наочним прикладом духовної істини. І як у послуху Його природним законам земля має приносити свої багатства, так у послуху Його моральному закону серця людей мали відображати риси Його характеру. Навіть язичники визнали б перевагу тих, хто служив і поклонявся живому Богові.

"Ось, — сказав Мойсей, — я навчив вас постанов і судів, як наказав мені Господь, Бог мій, щоб ви так чинили в землі, куди ви йдете, щоб заволодіти нею. Тож пильнуйте й виконуйте їх, бо це ваша мудрість і ваш розум на очах народів, що почують усі ці постанови й скажуть: Справді, цей великий народ — народ мудрий і розумний. Бо який народ є такий великий, що має Бога так близько до себе, як Господь, Бог наш, є у всьому, про що ми вживаємо до Нього? І який народ є такий великий, що має постанови й суди такі праведні, як увесь цей закон, який я сьогодні кладу перед вами?"

Второзаконня 4:5-8.

Діти Ізраїля мали зайняти всю територію, яку Бог їм призначив. Ті народи, що відкидали поклоніння й служіння істинному Богові, мали бути витіснені. Але Божим задумом було об'явленням Свого характеру через Ізраїль притягнути людей до Себе. Усьому світові мало бути дане євангельське запрошення. Через вчення жертвовної служби Христос мав бути піднесений перед народами, і всі, хто зверне погляд на Нього, житимуть. Усі, хто, як Рахав ханаанянка і Рут моавитянка, відверталися від ідолопоклонства до поклоніння істинному Богові, мали приєднуватися до Його вибраного народу. У міру зростання чисельності Ізраїля вони мали розширювати свої кордони, доки їхнє царство не охопить увесь світ.

Бог бажав привести всі народи під Його милосердне правління. Він бажав, щоб земля була сповнена радості й миру. Він створив людину для щастя, і Він прагне наповнити людські серця небесним миром. Він бажає, щоб родини на землі були символом великої родини на небесах.

Але Ізраїль не виконав Божого задуму. Господь проголосив: «Я насадив тебе благородною виноградною лозою, цілком із правдивого насіння; як же ти обернувся для Мене у вироджену парость чужої лози?» Єремії 2:21. «Ізраїль — порожня виноградна

лоза, він приносить плід для себе». Осії 10:1. «А тепер, мешканці Єрусалима і мужі Юди, прошу вас, розсудіть між Мною та Моїм виноградником. Що ще можна було б зробити для Мого виноградника, чого Я не зробив у ньому? Чому ж, коли Я сподівався, що він принесе виноград, він приніс дикий виноград? А тепер послухайте: Я скажу вам, що зроблю з Моїм виноградником: Я заберу з нього огорожу, і його пожеруть; і зламаю його мур, і його потопчуть; і оберну його на пустку; його не будуть ні обрізати, ні копати; але зійдуть терни й будяки; також накажу хмарам, щоб не лили на нього дощу. Бо ... Він чекав правосуддя, а ось — гніт; праведності — а ось — крик». Ісаї 5:3-7.

Господь через Мойсея поставив перед Своїм народом наслідки невірності. Відмовляючись дотримуватися Його завіту, вони відлучали б себе від життя Божого, і Його благословення не могло б зійти на них. «Стережися, — сказав Мойсей, — щоб ти не забув Господа, Бога твого, не дотримуючись Його заповідей, і Його постанов, і Його уставів, які я наказую тобі сьогодні: щоб, коли ти поїси й наситишся, і збудуєш добротні дома та оселишся в них; і коли твої череди та отари розмножаться, і помножиться твоє срібло та твоє золото, і все, що ти маєш, помножиться; тоді щоб не піднеслося твоє серце, і щоб ти не забув Господа, Бога твого... І не скажеш у своєму серці: Моя сила та міць моєї руки здобули мені це багатство... І станеться, якщо ти зовсім забудеш Господа, Бога твого, і підеш за іншими богами, і будеш служити їм та поклонятися їм, — свідчу проти вас сьогодні, що ви конче загинете. Як ті народи, що Господь вигубляє перед вашим обличчям, так і ви загинете; бо ви не були послухні голосу Господа, Бога вашого». Повторення Закону 8:11–14, 17, 19, 20.

Попередження не було почуте єврейським народом. Вони забули Бога й втратили з поля зору свій високий привілей як Його представників. Благословення, які вони отримали, не принесли світові жодного благословення. Усі свої переваги вони обернули на власне звеличення. Вони позбавили Бога служіння, якого Він від них вимагав, а своїх ближніх — релігійного наставництва та святого прикладу. Подібно до мешканців допотопного світу, вони чинили за кожним задумом свого злого серця. Так вони зводили святі речі до фарсу, кажучи: «Храм Господній, храм Господній, — це вони» (Єремія 7:4), водночас спотворюючи Божий характер, безчестячи Його ім'я та осквернюючи Його святиню.

Виноградарі, призначені доглядати Господній виноградник, виявилися невірними своєму дорученню. Священики та вчителі не були вірними наставниками народу. Вони не нагадували народові про Божу доброту й милість і про Його право на їхню любов та служіння. Ці виноградарі шукали власної слави. Вони бажали привласнити плоди виноградника. Їхнім прагненням було привернути до себе увагу та пошану.

Вина цих керівників в Ізраїлі була не такою, як вина звичайного грішника. Ці люди мали перед Богом найурочистіший обов'язок. Вони зобов'язалися навчати, промовляючи: «Так говорить Господь», і впроваджувати сувору слухняність у своє практичне життя. Замість цього вони перекручували Писання. Вони накладали на людей тяжкі тягарі, нав'язуючи обряди, що стосувалися кожного кроку в житті. Народ жив у постійному неспокої, бо не міг виконати вимог, встановлених рабинами. Бачачи неможливість дотримуватися людських постанов, вони ставали недбалими щодо Божих заповідей.

Господь наставив Свій народ, що Він є власником виноградника, і що все їхнє майно дано їм у довірче управління, щоб воно служило Йому. Але священники та вчителі не виконували обов'язки свого святого служіння так, ніби мали справу з Божою власністю. Вони систематично обкрадали Його, привласнюючи засоби й можливості, доручені їм для поступу Його діла. Їхня пожадливість і користолюбство спричинили те, що їх зневажали навіть язичники. Так язичницькому світові було дано привід неправильно тлумачити Божий характер і закони Його Царства.

З батьківським серцем Бог терпів Свій народ. Він промовляв до них через милості — то даруючи їх, то віднімаючи. Терпляче Він ставив перед ними їхні гріхи й у довготерпінні чекав їхнього визнання. Він посилав пророків і посланців, щоб пред'явити Божу вимогу виноградарям; але замість того, щоб прийняти їх, з ними поводитися як з ворогами. Виноградарі переслідували їх і вбивали. Бог посилав іще інших посланців, але з ними повелися так само, як із першими, тільки виноградарі виявляли ще запеклішу ненависть.

Наостанок Бог послав Свого Сина, кажучи: «Вони пошанують Мого Сина». Але їхній опір зробив їх мстивими, і вони говорили між собою: «Це спадкоємець; ходімо, вб'ємо Його і заволодіємо Його спадщиною». Тоді ми залишимося, щоб насолоджуватися виноградником і робити з плодом, як нам заманеться.

Юдейські правителі не любили Бога; тому вони відмежувалися від Нього і відкинули всі Його заклики до справедливого вирішення. Христос, Улюблений Божий, прийшов відстояти права Власника виноградника; але виноградарі поставилися до Нього з явною зневагою, кажучи: «Не хочемо, щоб цей чоловік царював над нами». Вони заздрили красі Христового характеру. Його спосіб навчання значно перевершував їхній, і вони боялися Його успіху. Він докоряв їм, викриваючи їхнє лицемірство і показуючи їм неминучі наслідки їхньої поведінки. Це доводило їх до шаленства. Вони страждали від докорів, які не могли змусити замовкнути. Вони ненавиділи високу міру праведності, яку Христос постійно ставив перед ними. Вони бачили, що Його вчення ставить їх у становище, де їхній егоїзм ставав очевидним, і вони вирішили вбити Його. Вони ненавиділи Його приклад правдивості й благочестя та піднесену духовність, яка виявлялася в усьому, що Він робив. Все Його життя було докором їхньому егоїзму, і коли прийшло остаточне випробування — випробування, що означало послух, який веде до вічного життя, або непослух, який веде до вічної смерті, — вони відкинули Святого Ізраїля. Коли їх попросили вибрати між Христом і Вараввою, вони закричали: «Відпусти нам Варавву!» Луки 23:18. І коли Пилат спитав: «Що ж маю зробити з Ісусом?», вони люто закричали: «Нехай Його розіп'ять». Матвія 27:22. «То мені розіп'яти вашого Царя?» — запитав Пилат, і від священників та правителів пролунала відповідь: «У нас немає царя, крім кесаря». Івана 19:15. Коли Пилат умив руки, сказавши: «Я невинний у крові цього праведника», священники разом із неосвіченим натовпом палко заявили: «Кров Його на нас і на наших дітях». Матвія 27:24, 25.

Так юдейські провідники зробили свій вибір. Їхнє рішення було занесене до книги, яку Іван бачив у руці Того, Хто сидів на престолі, до книги, яку ніхто не міг відкрити. У своїй мстивості це рішення постане перед ними у день, коли Лев із племені Юдиного

розпечатає цю книгу.

Єврейський народ плекав думку, що він є улюбленцем небес і що йому завжди належить бути звеличеним як церква Божа. Вони заявляли, що є дітьми Авраама, і настільки міцною здавалася їм основа їхнього добробуту, що вони кидали виклик і землі, і небу, аби ті позбавили їх прав. Але життям невірності вони готували собі осуд небес і відлучення від Бога.

У притчі про виноградник, після того як Христос змалював перед священиками їхній найвищий прояв злоби, він поставив їм запитання: «Отож, коли прийде господар виноградника, що він зробить тим виноградарям?» Священики з великою зацікавленістю стежили за розповіддю і, не замислюючись над тим, як це стосується їх самих, разом із народом відповіли: «Він люто вигубить тих лихих людей і віддасть свій виноградник іншим виноградарям, які віддаватимуть йому плоди у свої часи».

Несвідомо вони винесли самі собі вирок. Ісус поглянув на них, і під Його проникливим поглядом вони зрозуміли, що Він читає таємниці їхніх сердець. Його божественність спалахнула перед ними з незаперечною силою. У виноградарях вони побачили образ самих себе і мимоволі вигукнули: «Боронь Боже!».

Урочисто та з жалем Христос запитав: «Хіба ви ніколи не читали в Писаннях: Камінь, що відкинули будівничі, той став головою кута; це Господнє діло, і воно дивне в очах наших? Тому кажу вам: Царство Боже буде відняте від вас і дане народові, що приносить його плоди. І кожен, хто впаде на цей камінь, розіб'ється; а на кого він упаде, того розмеле на порох»."

Христос відвернув би загибель юдейського народу, якби народ прийняв Його. Але задрість і ревності зробили їх непримиренними. Вони постановили, що не приймуть Ісуса з Назарета як Месію. Вони відкинули Світло світу, і відтоді їхнє життя огорнула темрява, мов опівнічна темінь. Передречена загибель спіткала юдейський народ. Їхні власні люті, неприборкані пристрасті спричинили їхню загибель. У сліпій люті вони нищили один одного. Їхня бунтівна, уперта пиха накликала на них гнів їхніх римських завойовників. Єрусалим було зруйновано, храм лежав у руїнах, а його місце зорали, як поле. Діти Юди загинули в найжахливіший спосіб. Мільйони продали в рабство, щоб служити невольниками в язичницьких краях.

Як народ юдеї не спромоглися виконати Божий задум, і виноградник було віднято від них. Привілеї, якими вони зловживали, і служіння, яким вони знехтували, були доручені іншим.

"Притча про виноградник стосується не лише єврейського народу. Вона також має урок для нас. Церква цього покоління наділена Богом великими привілеями та благословеннями, і Він очікує відповідної віддачі." Христові наочні уроки. 284-296.

Книга Йоїла окреслює історію пізнього дощу наприкінці світу. Пізній дощ — це остаточне застережне послання Бога, звістка третього ангела чотирнадцятого розділу Об'явлення. Хоча пізній дощ означає звістку третього ангела, він також уособлює процес спілкування

між Божеством і людством, символізований золотим елеєм Захарії, раннім і пізнім дощем, вогнем з жертовника та іншими образами. Пізній дощ — це не лише звістка і процес спілкування між Богом і людиною, але й єдина освячена "методологія" вивчення Біблії, підкріплена Божим Словом. Ця методологія — Ісаїне "рядок за рядком", що міститься у двадцять восьмому розділі.

На початку і давнього, і сучасного Ізраїлю Бог, «Виноградар», вивів Ізраїль «з пустелі». Чи то полон впродовж чотирьохсот тридцяти років у Єгипті, чи полон Темних віків від 538 до 1798 року, Ізраїль було виведено з «пустелі», бо «пустеля» є символом рабства й полону. Чи давній буквальний Ізраїль, чи сучасний духовний Ізраїль — Бог визволив їх із пустельного полону й «утвердив» їх «як Свою вибрану власність, Господній виноградник», покликаних бути священиками й князями, яким було «доручено» привілей представляти «одкровення Божі». «Одкровеннями» для давнього Ізраїлю був Закон, а для сучасного Ізраїлю — і Закон, і пророцтва.

«Бог покликав Свою Церкву в цей час, як покликав давній Ізраїль, бути світлом на землі. Могутнім різцем істини — вістками першого, другого і третього ангелів — Він відділив їх від церков і від світу, щоб привести їх у святую близькість до Себе. Він зробив їх зберігачами Свого Закону і довірив їм великі пророчі істини для цього часу. Подібно до святих одкровень, довірених давньому Ізраїлю, вони є священним дорученням, яке слід передати світові. Три ангели з Об'явлення 14 представляють людей, які приймають світло Божих вісток і вирушають як Його посланці, щоб проголосити застереження по всій землі». Свідчення, том 5, 455.

Сучасний Ізраїль був покликаний проголошувати гучний клич третього ангела у силі пізнього дощу, водночас виявляючи характер Христа у своєму особистому досвіді силою Святого Духа. Гучний клич третього ангела сповнюється під час виливання пізнього дощу, у час, коли фальшиве послання пізнього дощу про "мир і безпеку" пропагується певною групою людей, сп'янілих вином Вавилону. Це — Ісаєві п'яниці Єфрема та Йоїлові винопійці, у яких нове вино відняте від їхніх уст. Ті, хто приймає справжнє послання пізнього дощу, представлені Даниїлом, Мисаїлом, Хананією та Азарією, які відкинули вавилонську їжу на користь небесної поживи. Це ті сто сорок чотири тисячі, які співають пісню Мойсея та Агнця, а також пісню про виноградник, бо притча про виноградник сповнилася в історії Мойсея на початку завітних відносин стародавнього Ізраїлю і знову сповнилася наприкінці завітних відносин стародавнього Ізраїлю — в історії Агнця.

Пісня про виноградник завершується тим, що колишній народ завіту залишається осторонь, тоді як народ Нового Завіту поєднується шлюбом із Господом. Господь обминув тих, хто помер під час сорокарічного блукання пустелею, і уклав завіт з Ісусом Навином саме тоді, коли розлучався з тими, хто мав померти. Господь розлучався з давнім Ізраїлем саме тоді, коли Він поєднувався шлюбом із християнською Церквою. Альфу, або початок, представляє Мойсей, а омегу — Агнець. Історія, яку вони обидва представляють, — це історія притчі про виноградник, тож пісня про виноградник Ісаї є піснею Мойсея та Агнця Івана Богослова.

Ми продовжимо ці міркування у наступній статті.

Це не слова сестри Вайт, а слова Господа, і Його посланець передав їх мені, щоб передати їх вам. Бог закликає вас більше не діяти всупереч Йому. Було дано багато настанов щодо людей, які називають себе християнами, коли вони виявляють риси сатани, протидіючи духом, словом і ділом поширенню істини та безперечно йдучи шляхом, куди веде їх сатана. У закам'янілості свого серця вони захопили владу, яка жодним чином їм не належить і яку їм не слід здійснювати. Каже великий Учитель: «Я переверну, переверну, переверну». У Батл-Кріку люди кажуть: «Храм Господній, храм Господній — це ми», але вони користуються звичайним вогнем. Їхні серця не пом'якшені й не скорені Божою благодаттю. Manuscript Releases, том 13, 222.

Боже терпіння має мету, але ви її зводите нанівець. Він допускає настання такого стану речей, якому ви згодом охоче бажали б протидіяти, але буде вже надто пізно. Бог повелів Іллі помазати жорстокого й підступного Хазаїла царем над Сирією, щоб він став бичем для ідолопоклонницького Ізраїлю. Хто знає, чи не віддасть вас Бог у владу оман, які ви любите? Хто знає, чи не будуть проповідники, вірні, стійкі та правдиві, останніми, хто сповістить Євангеліє миру нашим невдячним церквам? Можливо, руйнівники вже проходять вишкіл під рукою Сатани і лише чекають відходу ще кількох знаменосців, щоб зайняти їхні місця, і голосом лжепророка кричати: «Мир, мир», коли Господь не промовляв миру. Я рідко плачу, але тепер бачу, що мої очі засліплені сльозами; вони падають на мій папір, поки я пишу. Можливо, невдовзі всі пророкування серед нас припиняться, і голос, що будив народ, більше не тривожитиме їхній плотський сон.

"Коли Бог звершить Свою дивну працю на землі, коли святі руки перестануть нести ковчег, горе спіткає народ. О, коли б ти, навіть ти, у цей твій день, пізнав те, що служить миру твоєму! О, щоб наш народ, як Ніневія, покався всією своєю силою і повірив усім своїм серцем, щоб Бог відвернув від них Свій лютий гнів." Свідчення, том 5, 77.

Якщо ви потуратимете упертості серця і через гордість та самоправедність не визнаватимете своїх провин, ви залишитеся підвладні спокусам сатани. Якщо, коли Господь відкриває ваші помилки, ви не кастесья й не визнаєте їх, Його Провидіння знов і знов проводитиме вас тим самим шляхом. Ви будете полишені чинити помилки подібного характеру, вам і далі бракуватиме мудрості, і ви називатимете гріх праведністю, а праведність — гріхом. Безліч обманів, що пануватимуть у ці останні дні, оточить вас, і ви зміните провідника, не знаючи, що зробили це. Review and Herald, 16 грудня 1890 року.